

Sygn. akt II K 1186/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Alina Bielińska

Protokolant: Dominika Witkowska

po rozpoznaniu w dniach: 12.09,19.11.2014r.,13.01.,11.05., 21.09.,10.11. 2015 r.

sprawy **A. A. (1) z d. R.** urodz. (...) w W.

córki A. i J. z d. S.

oskarżonej o to, że:

działając wspólnie i w porozumieniu z R. A. (1), nie później niż 14 kwietnia 2011 r. w miejscowości G., pow. (...), woj. mazowiec-kiego przywłaszczyła sobie powierzony jej przez R. W. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) na podstawie umowy najmu pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 48.000,00 zł na szkodę R. W. (1),

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

orzeka

1. oskarżoną A. A. (1) od zarzuconego jej czynu uniewinnia;
2. kosztami postępowania obciąża oskarżyciela prywatnego;
3. zasądza od oskarżyciela prywatnego na rzecz Skarbu Państwa 676,90 (sześćset siedemdziesiąt sześć zł. 90/100 groszy) złotych tytułem dodatkowych kosztów postępowania.

sygn. akt IIK 1186/12

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28.07.201r (sygn.. akt 3DS 476/11) Prokuratura Rejonowa w Wołominie umorzyła śledztwo w sprawie m.inn. powierzonego na podstawie umowy użyczenia pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 48 800 zł na szkodę R. W. (1) tj. czynu z art.284§2 kk wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (k.179). Zażalenie na to postanowienie wniósł R. W. (1) (k.179-183)..

Postanowieniem z dnia 28.06.2012r. Sąd Rejonowy w Wołominie (sygn.. akt Vkp 296/11) uchylił powyższe postanowienie Prokuratury i wskazał w jakim kierunku ma być dalej prowadzone postępowanie przygotowawcze..

Po uzupełnieniu materiału dowodowego, postanowieniem z dnia 31.10.2012r (sygn.. akt 3DS723/12) Prokuratura Rejonowa w Wołominie ponownie umorzyła śledztwo w sprawie m.inn. powierzonego na podstawie umowy użyczenia pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 48 800 zł na szkodę R. W. (1) tj. czynu z art.284§2 kk wobec stwierdzenia, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnieni tego przestępstwa.

R. W. (1) wystąpił wówczas z subsydiarnym aktem oskarżenia i oskarżył A. A. (1) o to, że:

Działając wspólnie i w porozumieniu z mężem R. A. (1), nie później niż 14 kwietnia 2011r. w miejscowości G., przywłaszczyła sobie powierzony jej przez R. W. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), na podstawie umowy najmu, pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 48 000 zł. na szkodę R. W. (1) tj. o czyn z art.284§2kk.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie jest wystarczający, aby uznać oskarżoną za winną popełnienia powyższego czynu.

Nie budzi wątpliwości, iż A. A. (1) miała zarejestrowaną na siebie działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. A. (1) z siedzibą (...) w W., której biuro mieściło się w miejscowości G.. Firma zajmowała się usługami transportowymi, mechaniką, sprowadzaniem samochodów z poza granic kraju itp. Oskarżona jak i jej mąż R. od wielu lat znali R. W. (2). Prowadzili wspólne interesy.

Ze znajdujących się w aktach prokuratorskich dokumentów wynika, że samochód marki M. (...) został zakupiony przez firmę (...) od firmy (...) w Niemczech w dniu 21.07.2008r. za kwotę 16 000 euro. Decyzją nr (...) Starostwa (...) z dnia 07.08.2008r. został czasowo zarejestrowany na A. A. (1), po czym decyzją z 15.09.2008r. zarejestrowano go na stałe (k.96-118 akt prokuratorskich).

Następnie z dokumentów wynika, iż w dniu 26.09.2008r. (k.95 akt prokuratorskich) został sprzedany firmie (...) za kwotę 82 350 zł. i zarejestrowany na niego czasowo w dniu 26.09.2008 decyzją nr (...), a na stałe decyzją nr (...) – na stałe (k.87-94 akt prokuratorskich).

Kolejna transakcja sprzedaży przedmiotowego pojazdu miała miejsce w dniu 27.04.2010r. (k.86). Zgodnie z treścią faktury pojazd ten nabył od (...) W. M. – (...) za kwotę 48 800 zł.. Samochód został na niego zarejestrowany czasowo decyzją nr (...) z dnia 27.04.2010r., a na stałe decyzją nr(...) z dnia 06.05.2010r.(k.78-85 akt prokuratorskich).

Z następnych dokumentów wynika, iż przedmiotowe auto (...) sprzedał (...) A. A. (1) w dniu 06.09.2010r. za kwotę 24 400 zł. (k.75 akt prokuratorskich) i zarejestrowany czasowo decyzją nr (...) z dnia 08.09.2010r., a na stałe w dniu 10.12.2010r. decyzją z dnia 10.12.2010r. (k.67-74 akt prokuratorskich) i tę właśnie transakcję kwestionuje oskarżyciel.

Faktem jest, że od stycznia 2009r. oskarżyciel zaczął prowadzić własną działalność gospodarczą (k.148-149 akt prokuratorskich). Nie ma też podstaw, aby negować, że R. A. (1) w ramach firmy zarejestrowanej na żonę A., sprowadził dla oskarżyciela ciągnik marki V. (...) i naczepę marki S.. Następnie 1.07.2009r. naczepę tę użyczył firmie (...) za odpowiednią opłatą.

Z zeznań oskarżyciel prywatnego (k.134-136 i z akt prokuratorskich k.2,20-21,49,233-234) wynika, że na podstawie ustnej umowy w bliżej nieokreślonym czasie miał przekazać w użytkowanie R. A. (1), zakupiony od (...) W. M., samochód M. (...) nr rej. (...) w zamian za korzystanie z którego, otrzymywał bliżej nieokreśloną zapłatę. Nie wystawiał na powyższe faktur na prośbę R. A. z uwagi na jego problemy finansowe. Nie kwitował odbioru pieniędzy i nie sporządzali żadnych potwierdzeń wpłat. Podał, że R. A. (1) miał zalegać mu z opłatami za użyczenie tego i innych pojazdów. O sprzedaży samochodu firmie (...) miał się dowiedzieć około 15.04.2011r., kiedy to R. A. (1) miał mu przynieść m.inn. fakturę zbycia przedmiotowego samochodu. Zaprzeczył przy tym, aby kiedykolwiek zbył przedmiotowy samochód firmie zarejestrowanej na A. A. (1).

Z zeznań R. W. (1), bezsprzecznie konsekwentnych, ale mało precyzyjnych w części dotyczącej samochodu M. (...) oraz wzajemnych rozliczeń materialnych pomiędzy nim, a R. A. (1), wynika wprost, iż wszelkie relacje oraz decyzje dotyczące własnej działalności gospodarczej w powiązaniu z działalnością (...) A. A. (1), podejmował on i przeprowadzał z R. A. (1), a nie z oskarżoną. Już w uzasadnieniu swojego aktu oskarżenia wskazał, iż oskarżona w rzeczywistości w w/w firmie zajmowała się sprawami związanymi z organizacją biura. Natomiast faktycznie działalność tę prowadził jej zmarły (K.174) mąż R. A. (1). Na rozprawie przyznał, że A. A. (1) nie uczestniczyła w kontaktach oskarżyciela z R. A. (1). Była obecna tylko przy podpisaniu umowy dzierżawy. Nie potrafił jednoznacznie stwierdzić, czy była poinformowana przez męża o sprzedaży przedmiotowego pojazdu? Czy wiedziała o jakichkolwiek

ich rozliczeniach? Nie mógł wykluczyć, że to R. A. (1) przygotował fakturę sprzedaży i – jako właścicielce firmy na tzw. papierze- kazał jej zarejestrować auto, skoro rola oskarżonej w firmie była marginalna. Nie uczestniczyła ona w żadnych transakcjach. To mąż przekazywał jej wszystkie dokumenty i zlecał wystawianie faktur. Nie mogła zatem orientować się w tym co on robił.

W sprawie brak jest jednoznacznych dowodów, aby uznać, że oskarżona wiedziała, że R. W. (1) nie zamierzał sprzedawać przedmiotowego pojazdu. Samochód ten jak wynika z zeznań pracownika I. H. i samego oskarżyciela był w dyspozycji R. A. (1) i na terenie w G. był widziany.

A. A. (1) nie przyznała się do winy (k.133) i odmówiła składania wyjaśnień. Identyczne stanowisko zaprezentował na rozprawie oskarżony jeszcze wówczas R. A. (1) (k.133).

A. A. (1) dopiero po śmierci męża, stwierdziła (k.195-196), że o niczym nie wiedziała. Zajmowała się głównie wychowaniem syna. Wiedziała, że firma ma problemy finansowe, ale mąż zakazał jej zawieszać działalność. Negowała własną odpowiedzialność. Te jej wyjaśnienia w zasadzie co do meritum znalazły szerokie wsparcie dowodowe, nawet w zeznaniach R. W. (1).

Świadek I. H. (k.136, 223-224,153 akt prokuratorskich) poza tym, że widywał na terenie bazy w G. R. W. (1), że dostrzegł iż dokonywali oni jakiś rozliczeń finansowych poprzez przekazywanie jakichś kwot pieniędzy przez R. A. (1), R. W. (1) oraz sam pojazd na terenie bazy, nic konkretnego co dotyczyłoby zarzutu postawionego oskarżonej, nie umiał powiedzieć, co jeśli zważy się, że był tylko podrzędnym pracownikiem było zrozumiałe.

K. Ż. (k.137-138, 235- akt prokuratorskich) i S. F. (k.138-139, k.289 akt prokuratorskich) znajomi z którymi R. W. (2) była na wakacjach, kiedy dowiedział się o sprzedaży naczepy, nic istotnego do sprawy nie wniosły.

S. W. – ojciec oskarżyciela – (k.161-163, 150-151,204-205 akt prokuratorskich) nic nie wspominał o roli oskarżonej w jakichkolwiek transakcjach sprzedaży pojazdów, a o aucie będącym przedmiotem zarzutu nic nie wiedział. Potwierdził jedynie, że to R. A. (1) w rzeczywistości prowadził działalność gospodarczą, a nie jego żona.

Zeznania T. Z. – nabywcy naczepy- (k.181-182, 160-161 akt prokuratorskich) nie miały żadnego związku z czynem zarzuconym oskarżonej.

Także zeznania B. B. (k. 195)- byłej księgowej firmy oskarżonej, O. M. (k.223) – pracownika kadrowego i D. J. (k.231) – pracownika księgowości, nic istotnego do sprawy nie wniosły.

M. A. – brat R. A. (1) – odmówił składania wyjaśnień (k.134).

Reasumując, wina A. A. (1) nie została udowodniona. Nie istnieją żadne, bezsprzeczne dowody, aby do ona działając świadomie, umyślnie, wspólnie i w porozumieniu z mężem dokonała przywłaszczenia powierzonego firmie (...) przez R. W. (1), samochodu marki M. (...)

Z tych względów Sąd zawyrokował jak w części dyspozycyjnej.